

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΟΜΕΝΑ ΜΟΡΦΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἡμέρῃ ἢ οἷς, λ. 40, τρίς ἕως ἑξῆς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἢ ἑξ-μηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς τὸ πρόγραμμα τῆς ἀντιπολιτεύσεως περιστρεφόμενον κυρίως εἰς τὰ ἑξῆς τέσσαρα.

— **Ἐξασκολούθησις** μετ' ἐπιτάξεως τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

— **Ἰσοζύγιον** τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὥστε νὰ ἐπέρχεται ἰσὴ διανομὴ τῶν προσόδων τοῦ μεταξὺ τοῦ κράτους καὶ τοῦ κόμματος.

— **Λύσεις** τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος μετὰ διανομῆς γαιῶν εἰς τοὺς *glabos*.

— **Ὅργανισμός** παραλυτικὸς καὶ προβιβαστικὸς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δυνάμεων.

Αὐτὰ εἶναι τὰ οὐσιωδέστερα σημεῖα τοῦ προγράμματος τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἴδού καὶ τὰ μὴ οὐσιώδη :

— Ἀπόδοσις τοῦ Ζούρκας εἰς τοῦ Κίγκ μετὰ νέας δρασκετεύσεως πρὸς ὄφελος τοῦ κουμουνδουρικοῦ κόμματος.

— Ἀπόδοσις τῶν τοῦ Μάνδζα τῷ Μάνδζα μετὰ σφετερισμοῦ τῆς *μανδζάνας* ὑπὲρ ὑπουργοῦ τοῦ κόμματος.
 Καὶ κατὰ ἄλλα.

Κατὰ τὰς γιγνομένης ὑπὸ τοῦ *Τηλεγράφου* ἀποκαλύψεις τρεῖς ταχυδακτυλουργοὶ διαφιλονεικοῦσι τὸ γέρας τῆς ἀποδράσεως τοῦ Ζούρκας· ὁ ὑπενωμοτάρχης Ἡλίου, ὁ βουλευτὴς Δραγούμης καὶ ὁ πρόφην Εἰσαγγελεὺς κ. Δουκάκης.

Ὁ τελευταῖος διατείνεται ὅτι τὸν ἔχει κρύψει εἰς τὴν σέλλα τοῦ πανταλονιοῦ του, φέροντος συνήθως πλατέα βραχιλῆ.

Ὁ πρωτελευταῖος ὅτι τὸν ἐστέγασεν ἐντὸς τοῦ ὕψι-λου πύλου του.

Ὁ δὲ ὑπενωμοτάρχης ὅτι τὸν ἔχωσεν ἐντὸς τῆς θήκης τῆς σπάθης του.

Τώρα διὰ νὰ εὐρεθῇ ἡ ἀλήθεια, ζητεῖται νὰ συλληθῇ

ὁ Ζούρκας, διὰ νὰ δοῦμε σὲ ποῖο ἀπ' τὰ τρία χωρεῖ. Ἀλλὰ τὸ μεγαλείτερον ταχυδακτυλουργικὸν θαῦμα θὰ εἶναι βεβαίως τὸ τοῦ ὑπενωμοτάρχου.

Τὸ **Μὴ Χάνασαι**, σύμφωνα μετ' ὀνόματι του, ἔσωσε μίαν ὑπαρξιν, χάρις εἰς τὸν νέον Εἰσαγγελέα Κ. Καρύδαν. Ἐπισκεφθεὶς τὰς φυλακὰς *Κόκλα*, ἀπέλυσε τὸν μικρόν παῖδα Κωνστ. Τζάθαν, ὑπὲρ οὗ εἴχομεν γράψει. Ἐπεθυμοῦμεν ὅμως πληρεστέραν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος· ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἐγίνετο δρακόντιος ἀνάκρισις ἐπὶ τῶν καταθέσεων τοῦ παιδίου περὶ τῶν βασιάνων ὅσας ὑπέστη ἐν τινὶ ἀστυνομικῇ τμήματι. Τὰ κακουργήματα αὐτὰ πρέπει νὰ παρέρχωνται ἀπαράτρητα; Δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰς εἰσαγγελεὺς τοῦ καθήκοντος διὰ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἀντιπροσώπευσιν τοῦ Συντάγματος; Καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πετάξῃ τὴν θέσιν του εἰς τὰ μούτρα τῆς ἐξουσίας, ἥτις θὰ τοῦ ἐπέβαλλεν ἄτιμον κλείσιμον ματιῶν εἰς τὰ τελούμενα αἵσχη;

Καὶ ἐν ἄλλο. Ὁ κ. Καρύδας θὰ ἀπαλλάξῃ ὡς ἐμάθομεν καὶ τὸν ταλαίπωρον ἐκεῖνον τρελλόν, ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ οὐοῦ ζεσπάνουν ὅλοι οἱ φυλακισμένοι τοῦ *Κόκλα*. Ἀς ἀποδώσῃ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἡλίθιον εἰς τὴν ἀγαπημένην του *χαμαλίκαν*!

Τί εἰρωνία! Τὸ παιδίον ἐφ' οὗ ἔκαμε τὴν φοβερὰν τῆς Τρίτης ἐγχείρησιν ὁ κ. Ἀρεταῖος εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, καὶ περὶ ἧς ἐγράφομεν καὶ ἡμεῖς, ἀπέθανε μετὰ μίαν ὥραν.

Φαίνεται ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλλανοδικῶν τῶν δύο σχεδιαγραμμάτων τοῦ Νέου Θεάτρου *γαρρίζει*. Οὐχ' ἤτον πληροφορούμεθα ὅτι ἂν ἐγκριθῇ τὸ σχέδιον τοῦ Γέλ-

λου αρχιτέκτονος, θὰ τῷ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῆς προσόψεως νὰ ἐμβάλωσιν ἑλληνικὸν ῥυθμόν. Τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως θὰ μείνῃ ἀνέπαφον. Οἱ κύριοι Ἑλλανοδίκαι ἐφαρμόζουν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γιὰρ τὸ ἀντίθετον τοῦ ὅ,τι ἐφαρμόζουν οἱ ἴδιοι εἰς ἑαυτούς. Ἐσῶθεν Ἕλληνες καὶ ἔξωθεν Φράγκοι, ἀφοῦ δὲν εἶναι οὔτε φουστανελλάδες, οὔτε χλαμυδοφόροι. Τὸ θέατρον ἀπ' ἐναντίας θὰ εἶναι ἔξωθεν ἑλληνικὸν καὶ ἔσῶθεν φράγκικον!

Περιφέρεται ἐλεύθερος ἀνεβοκατα βαίνων διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου Κανθάρου κ. Μαυρογένης, διότι λέγει ἔδωκε τὴν παραίτησίν του ἡ διότι ἀγοράζει κλίνας διὰ τοὺς εὐλογιῶντας, καὶ διότι θὰ τοῦ δώσῃ βοήθην ἡ Κυβέρνησις. "Ὅλα αὐτὰ ἀν καὶ ἀσυμβίβαστα εἶναι καλὰ, οὐχ' ἦττον εἶναι ἀπαισία ἡ θέα καὶ ἀπαισιωτέρα εἰς πρόσψαυσις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους εὐρίσκειται εἰς διηλεκτὴ συγκοινωνίαν με τοὺς εὐλογιῶντας καὶ ὁ καθεὶς δὲν θέλει νὰ τὸν ἔχη εἰς τὸ πλάϊ του, τώρα ποῦ εἶναι ἡ ἐπιδημία εἰς τὴν φωτιά της. Αὐτὰ ποῦ λέγει ὅτι βάζει ἕνα φέρεμα ἀπὸ καουτσούκ καὶ ἔτσι πλησιάζει τοὺς ἀσθενεῖς, τὸν καθιστοῦν ἀποτροπαϊότερον. Διὰ τοῦτο προτείνομεν νὰ τὸν ἀποστείλουν ἀμέσως εἰς τὸν Κανθαρόν καουτσουδέσιμον.

Καθ' ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἀσθενεῖς τοῦ Κανθάρου, μένουσιν με τοὺς νοσοκόμους. Αὐτὸ γίνεται κατὰ τῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἡ διορισθεῖσα Ἐπιτροπὴ πρὸς βελτίωσιν τοῦ Κανθαροτάφου!

"Ὅπου καμμία ἐξοχὴ ῥαδιὴν, ὅπου κἀνεῖς περίπατος ἐξοχικός, ὅπου οἱ δροσεροὶ Ἀμπελόκηποι ἐκεῖ θὰ στήσουν

τὸ Φρενοκομεῖον, ὅπου τὸ γραφικὸν Γουδῆ ἐκεῖ θὰ ἐγείρουν τὸ Εὐλογοκομεῖον. Τέλος πάντων περιμένομεν νὰ ἐνσκήψῃ Πανώλης, διὰ νὰ στηθῇ Πανωλοκομεῖον ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συντάγματος.

Πόσον εἴμεθα παρισιᾶνοι εἰς ὅλα! Ὁμιλοῦμεν τὴν γλῶσσάν των, φοροῦμεν τὰ καπέλλα των, παίζομεν τὴν μουσικὴν των, καὶ πίνομεν τὰ κρασιά των! Ἡ ὁμοίότης ὅμως δὲν περιορίζεται ἐδῶ. Δὲν ἔχομεν κοινὴν μόνον τὴν ἐπιδημίαν τοῦ συρμοῦ, ἀλλ' ἔχομεν κοινὸν καὶ τὸν συρμόν τῆς ἐπιδημίας. Κοιλιακὸν τύπον αὐτοὶ, κοιλιακὸν τύπον ἡμεῖς. Εὐλογίαν αὐτοὶ, Εὐλογίαν ἡμεῖς. Διφθερίτις καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ. Κατὰ τοῦτο μόνον παρηλάξαμεν. Ἐκεῖνοι εἶχαν πρῶτα τὴν εὐλογίαν καὶ ἐπειτα τὸν τυφοειδῆ, ἐνῶ ἡμεῖς, ὡς ὀλίγον Ἀνατολίται, πρῶτα τὸν Κύριον καὶ ἐπειτα τὴν Κυρίαν. Καὶ ἀπὸ βρώμα; Αἱ Ἀθηναῖοι εἶναι Παρίσιοι! Οἱ Παρίσιοι εἶναι Ἀθηναῖοι. Χωρὶς καλαμπούρικα, εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον μπορεῖ νὰ ἐκλάβῃ τις τὸν Ραμπαγᾶν διὰ Σαριβαρῆ, τὸ Σαριβαρῆ διὰ Ραμπαγᾶν. Οἱ σατυρικοὶ δημοσιογράφοι τῶν Παρισίων βγάζουν τὰς αὐτὰς φωνὰς με τὰς αὐτὰς γυμνὰς λέξεις ὡς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι συναδέλφοί των, εἰς μερικὰ μόνον τοὺς περνοῦμεν, καθὼς νέοι προσήλυτοι γίνονται φανατικώτεροι τῶν παλαιῶν. Τὰ ξηραντήρια τὰ ἔχουν ἐκεῖνοι περίξ τῶν Παρισίων, ἡμεῖς τὰ ἔχομεν ἐντός τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ στόμια τῶν ὑπονόμων των καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ εἶναι γιγαντώδη χεῖλη ἀποπνέοντα μόλυσμα, ὁ δὲ ποταμὸς των, ὁ ὠραίος των Σηκουάνας, ὠνομάσθη Καμβριάρις. Τὰ οὐρητήρια καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ φυσήτῃρες δυσωδίας. Παρίσιοι δὲ καὶ Ἀθηναῖοι συνικετεύουν δι' ὀλίγον... χλωρίον! Πῶς σὰς φαίνεται αὐτός ὁ παρισινισμὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀθηναϊσμὸς τῶν Παρισίων. Βεβαίως... κολακεύεσθε! Σὰς ἀναβαίνει εἰς τὰ χεῖλη ἡ

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ. 356)

Ἡ Κασσιανὴ ἀπὸ ἀντικρὺ εἰς μάτην ἔτεινε τὸ οὖς, ἀλλὰ μὴ δυνθεῖσα νὰ ἀκούσῃ τι περιωρίσθη νὰ βῇ δις προσποιητῶς, καὶ ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος· ὁ δὲ ἅγιος Πέτρος ταχέως ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τῆς Ἀσπασίας διηυθύνθη πρὸς ἕν παραθύρον σείων τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς, καὶ ἔθεετο τοὺς καταβρέχοντας ἐκείνην τὴν ὥραν τὰς ὁδοὺς ἀνθρώπων, οὔτινες ἦσαν ὅλοι οἱ πρῶν δῆμαρχοι Ἀθηνῶν, ὑπ' αὐτὸν τὸν ὅρον μόνον δεκτοὶ γενόμενοι ἐν τῷ Παραδείσῳ ἐκ στενοχωρίας δὲ ἐσφύριξε τὸ βᾶλς τοῦ Βοκακκίου, πλήττων συγχρόνως διὰ τῶν δακτύλων του ἐπὶ τοῦ παραθύρου τὸ ὠρολόγιον σημαίνει αἵφνης 1 καὶ 1/2 ὥραν.

— Περίεργον! ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Πέτρος· ὁ Σωκράτης

παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἀκόμη δὲν φαίνεται· τί νὰ ἐγείνε.

Ἀκριβῶς ὅμως ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο ὁ Σωκράτης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

— Χαῖρε, ὦ Πέτρε, καὶ ὑμεῖς Ἀσπασία τε καὶ Κασσιανή!

— Salut Monsieur le Maître? ἐχαίρετῃσεν ἐπίτηδες οὕτω ἡ Ἀσπασία, ὑποκλινομένη καὶ μειδιῶσα φιλαρέσκως.

— Οἶσθα, ὦ καλὴ, ὅτι οὐκ οἶδα τὴν τῶν βαρβάρων φωνήν· ὁμῖλει τὴν Ἑλληνίδα.

— Αἱ κυρίαι, γηραιὸς μου φίλε Σώκρατες, ἔχουν ὄρεξιν νὰ διασκεδάζουσιν με ἡμᾶς τοὺς γέροντας, προσέθηκεν ἐν ἰλαρότητι ὁ ἅγιος Πέτρος. Κάθισε, παρακαλῶ, νὰ κάμωμεν τὸ τάβλι μας· διότι σήμερον ἐξαίρετικῶς εἵμαι λίαν δύσθυμος· θὰ παίξωμεν διὰ δύο παγωτά· τώρα με αὐτὴν τὴν υπερβολικὴν ζέστην, νὰ σοῦ πῶ, ἀξίζει.

Καὶ οἱ δύο γηραιοὶ φίλοι ἐκάθισαν περιμένοντες τὸ τάβλι, τὸ ὅποτον ὁ Ἀνδρέας ἀμέσως ἔφερε καταθέσας αὐτὸ μετὰ πατάγου· τὸ παιγνίδιον ἤρχισε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε καθίσει πλησίον τῆς Κασσιανῆς διατάξας καὶ αὐτὸς δύο παγωτά. Ἡ Ἀσπασία ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀλκιβιάδου ἦτο σκυθρωπὴ, καὶ ἔλαβε τὴν αὐστηρὰν φυσιογνωμίαν τῆς πατρónας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διεφαίνετο ἡ ζηλοτυπία διὰ τὴν πρὸς τὴν Κασσιανὴν οἰκειότητά του, δι' ἣν καὶ εἶχον ψυχρανθῇ ὀλίγον αἱ σχέσεις των.

κοινή φράσις : Γίνεται και εις τούς Πηρισίους. Δυστυχώς ἡ ὁμοιότης σταματᾷ . . . εἰς τὰ κακὰ τῶν Πηρισίων. Συγχωρεῖτέ μας και ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ.

Μὴν πιστεύετε πολὺ πολὺ εἰς τὰ δελτία Εὐλογιώντων τῆς ἄστυνομίας. Ἀναγράφονται πάντοτε ὀλιγώτερα τῶν πραγματικῶν κρουσμάτων. Ὅταν μίαν ἡμέραν συμβαίνουν εἴκοσι, τὸ ἄστυνομικὸν δελτίον βάζει δώδεκα, κ' ἔχει ὁκτὼ τὰ κρατούμενα· τὴν ἐπαύριον ἂν τὰ πραγματικὰ εἶναι ὁκτὼ, παίρνει ἀπὸ τὰ κρατούμενα τέσσαρα και τὰ κάμνει πάλιν δώδεκα· ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι ὀλιγώτερα, τότε τὰ κρατούμενα δὲν τ' ἀπολύει, διὰ νὰ τὰ βάλῃ ἔσως ὅταν δὲν θὰ ἔχωμεν κανὲν κρούσμα.

Ὅσους ἱατροὺς ἠρωτήσαμεν περὶ τῆς δαμαλίδος, μᾶς εἶπον ὅτι δὲν ὑπάρχει δαμαλὶς γυνήσῃ ἐν Ἑλλάδι. Ὅσους φίλους ἠρωτήσαμεν, μᾶς εἶπον ὅτι οὐδενὸς τὸ μπόλι ἔπιασε. Γνωρίζομεν ἓνα φοβιτσαρὴ φίλον μας δικαστικόν, ὅστις ἐμβολιάσθη μέχρι τοῦδε ὁκτὼ φορὰς ὁ ἀθεόφοβος χωρὶς νὰ ἐμβολιασθῇ. Περί τῆς πωλουμένης δαμαλίδος ἐντὸς φαρμακείου ὑπάρχει πεποίθησις ὅτι εἶναι νόθος· περὶ δὲ τῆς δαμαλίδος τοῦ κ. Ἀλμπέρτη, ἐπεὶ δὴ προέρχεται ἐξ ἀναδαμαλισμοῦ ὅτι ἔχει τὰ χρόνια του, και ἐπομένως . . . δὲν πιάνει! Τί πρότυπον βασιλείου, νὰ μὴν μπορούμεν νὰ πολεμήσωμεν τὴν κατηραμένην ἐπιδημίαν οὔτε διὰ τοῦ μόνου προληπτικοῦ της.

Καταργοῦμεν τὸν ὄρον : ἐμβολιασμός και εἰσάγωμεν ἀντ' αὐτοῦ : ἀπόπειρα ἐμβολιασμοῦ.

Μία ιδέα! Τόσα ταξείδια ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς· κανένα δῶρο δὲν μᾶς ἔκαμε ποτὲ· δὲν εἶδαμε, ποῦ λέγει ὁ λό-

γος. ἀπὸ τὸ χέρι του οὔτε ἓνα φύλλο πράσινο, ἐνῶ ἡμεῖς τοῦ δώσαμε Τατόι, οἰκόπεδα στὸν Πειραιᾶ, δὲν τοῦ παίρνουμε τελώνιο, δὲν μᾶς πληρώνει τὸ νερὸ τοῦ δήμου, τοῦ δίδομε σ' ὅλα μέσα κ' ἐνάμιση ἑκατομμύριο. Δὲν μᾶς φέρνει τούλάχιστον τώρα γυνήσῃ δαμαλίδαν, νὰ μᾶς κάμῃ ὅλους πιστὰ του δαμάλικα; Ἄν θέλῃ πάλιν, ἄλλως θὰ χάσῃ τοὺς ὑπηκόους του!

Ἄν ξεύρετε τὸν μέγαν ἄνδρα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξακτῶμεθα αὐτὴν τὴν στιγμήν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ζωὴν μας; Ποῦ νὰ τὸν ξεύρετε; Ὀνομαζέται κύριος Σταϊκόπουλος, Τμηματάρχης τῆς Δημοσίου Ὑγείας ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν. Ἄν θέλῃ ὁ κ. Σταϊκόπουλος νὰ φέρῃ δαμαλίδαν, καλὰ· ἂν δὲν θέλῃ, πεθαίνομεν ὅλοι τῆς εὐλογίας· εἰς τὸ τμήμα του εἶνε ἄρχων ὁ κ. Σταϊκόπουλος.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀληθὺς μαγκούφικο Ἰατροσυνέδριον; Δὲν μπορούσε κατ' ἔτος νὰ μπολιάζῃ δύο μοσχάρικα και νὰ ἔχομε πάντοτε φρέσκιαν δαμαλίτιδα; Δὲν ἐννοεῖ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον εἴμεθα και ἡμεῖς Ἀλγερίνοι, δυστροποῦντες νὰ ἐμβολιαζώμεθα αὐθόρμητως, και ὅτι αὐταὶ αἱ ἐπιδημίαι τῆς εὐλογίας εἶναι πολὺ φυσικαί; Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ἐφεδρείαν δαμαλίτιδος. Θέλετε νὰ μάθετε και τὰ ὀνόματά των; Τὰ μεγαλειότερα ἀφ' ὧν, τι μπορεῖ νὰ γίνῃ! Ὀρφανίδης! Ἀρεταῖος! Χαδζῆ Μιχαήλ! Βουσαῆς! Κρίνος! Τασοῦλης! Τῆς θεραπείας τοῦ τελευταίου φαίνονται ἔχοντες ὅλοι ἀνάγκην.

Ξεύρετε τί ὁμοιάζει ἡ πρωτεύουσα μας; Οἶκον τραπεζιτικόν, πτωχεύσαντα και ἐρημν. Ὁ νέος ιδιοκτήτης

— Πέντε σὺν δύο! ἀναφωνεῖ ὁ Σωκράτης.

— Ὅχι δά! παρατηρεῖ ὁ ἀντίπαλός του· δὲν εἶνε οὔτε πέντε, οὔτε ἑξ· δὲν στέκει καλὰ ὁ κύβος· ρίψε τα πάλιν.

— Εὐφῆμι· ὦ Πέτρε! οὐχ' ὁρᾷς; ἢ θέλεις ἀδικεῖν; οὐ γὰρ δίκαιον τὸ ἄδικον· τὸ δὲ ἄδικον οὐ δικαίου ἀνδρός· οὐκ ὀρθὸν τὸ δίκαιον μὴ ὁμολογῆσαι.

— Σὲ παρακαλῶ ἐν πρώτοις νὰ ὁμιλῇς τὴν νέαν ἑλληνικὴν, τὴν ὁποίαν ἔμαθες ἀρκετὰ καλὰ, και νὰ ἀφήσῃς τὴν συνήθη λογικὴν σου· αὐτὸ εἶνε τάβλι και ἔχει κανόνας· δέχεσαι νὰ μᾶς λύσῃ τὴν διαφορὰν ἡ Ἀσπασία;

Ὁ Σωκράτης παρεδέχθη.

Ὁ Ἀλκιβιάδης και ἡ Κασσιανὴ ἐπνιγον τοὺς γέλωτας των, ἀκούοντες τὴν φιλονεικίαν.

— Κύτταξε, λέγει ἡ Κασσιανὴ δίδουσα μυτιὰν εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην, πῶς κάμνουν οἱ γέροι διὰ ἓνα φράγκον! ἰδὲ τὴν συγχίτησιν τῆς φιλαργυρίας των ἐπὶ τοῦ προσώπου των· ἄα! μὰ! . . .

— Ὅχι δά! καυμένη και σύ! Ὁ Σωκράτης δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ φιλαργυρίαν, ἀλλὰ θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δίκαιον· αὐτὴ εἶνε ἡ μονομανία του, διὰ τὴν ὁποίαν και τὸν ἐτρατάρισαν οἱ συμπατριῶταί μου τὸ κῶνειον. Εἶνε ἱκανὸς ὅχι μόνον εἰς τὸ τάβλι νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν φιλοσοφίαν του περὶ δικαίου, ἀλλὰ ἀκόμη νὰ συζητῇ ἓνα μῆνα περὶ τοῦ ἂν εἶνε δίκαιον και ἀγαθὸν νὰ σὲ φιλήσω . . .

Συγχρόνως δ' ἐφαρμόζει ταχέως ἐν καλὸν φίλημα εἰς τὸν παχὺν και ὠραῖον λαιμὸν τῆς Κασσιανῆς κάτωθεν τῆς σιαγόνας.

— Farceur? εἶπε γελῶσα αὐτὴ και δράττουσα τὴν κόμην του ἵνα τὸν ἀπομακρύνῃ.

Ἡ Ἀσπασία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὡς πραγματογνώμων και δικαστὴς τῆς διαφορᾶς τῶν δύο παιζόντων, μὲ τὰ δακτύλια εἰς τοὺς ὀφθαλμούς και μὲ ὕψος σοβαρὸν παρετῆρει τὸν κύβον και μετ' ὀλίγην σκέψιν ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Ὁ Σωκράτης τὰ ρίπτει πάλιν, ἀλλὰ φέρει γκέλαν· μὲ ἐν δὲ διπλοῦν ἑξ ὁ ἅγιος Πέτρος κάμνει ἐν μᾶς και κερδίζει τὸ παιγνίδιον· κλείσας ἀμέσως τὸ τάβλι, καγχάζων δὲ και πλήρης χαρᾶς και σεῖων ἐλαφρῶς τὴν γενειάδα τοῦ Σωκράτους, ἔχασας! ἔχασας! λέγει· ἂς φάγωμεν τώρα εἰς ὑγείαν σου τὸ παγωτόν. ὦ! και τί ὠραῖον ποῦ εἶνε! τί λέγεις ὦ Σώκρατες, δὲν ὁμοιάζει τὸ κῶνειον! ἔ! ἔ! ἂν σοῦ ἔμεινεν ὀλίγη πικράδα εἰς τὸ στόμα ἀκόμη, σὲ βεβαιῶ μὲ αὐτὸ τὸ παγωτόν θὰ ἐξαλειφθῇ.

Ὁ Σωκράτης ἐν τῇ εἰδικῇ ἐκείνῃ στενοχωρίᾳ τοῦ νικημένου κατέπινε ταχέως τὸ παγωτόν· και ἀφοῦ ἐτελειώσε : ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ὁ Ἀλκιβιάδης! ἀνέκραξε στραφεὶς ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω· ὁ Ἀλκιβιάδης ἤναπτεν ἐν σιγῇ τῆς Ἀδῶνας κρατῶν τὴν παχεῖαν ὠλένην τῆς Κασσιανῆς, ἥτις τῷ ἔτεινεν ἐν σπέρτον. Ὁ Σωκράτης τῷ ἔκαμεν ἐν νεῦμα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, και ψιθυρίσας τι εἰς τὸ

ὅστις τὸν ἠγόρασε διὰ νὰ κατοικήσῃ, βλέπει μετ' ἀπορίας τοῦ κομψοῦ πλακίδια μ' ἐπιγραφάς: ΤΑΜΕΙΟΝ—ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ—ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ—ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ. Τέτοιαι ξηραὶ, ὡς κολοκύνθαι καὶ ὡς τὰ κεφάλια τῶν ἱατροσυνέδρων ἐπιγραφαί, κατήντησαν αὐτὰ τὰ ὀνόματα τὰ ὅποια ἀκούετε: Τμήμα Δημοσίου ὑγείας, Ἱατροσυνέδριον, Ἐλεγκτικὸς συνέδριον κτλ. κτλ.

Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λέγωμεν: Ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον· ἀλλὰ: ἐπεδήμησε πρὸς Κύριον.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν πρὸ πολλοῦ κατηγγέλθη ὑπὸ τῆς Δημαρχίας ὅτι διαφόρων οἰκῶν οἱ ἀπόπατοι ἐκβάλλουν εἰς τὰς ὑπονόμους, ἐναντίον ῥητῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἐναντίον τῶν περὶ Δημοσίας Ὑγιεινῆς κανόνων, ἐναντίον ἐπὶ τέλους παντός ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ ἀστυνομία ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν νόμον τῆς, ἀλλ' ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη γίνεται καὶ ὑπὸ τῶν οἰκῶν Ῥενιέρη, Καλλιγῆ, Ρικάκη, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν περιττωμάτων τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπεχώρησεν.

Καὶ ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὅτι μόνον μεταφορικῶς λέγεται περὶ τῆς ἀριστοκρατίας: βρῶμα καὶ δυσωδία!

Ἐ! φθάνει πιά· μᾶς ἐπίασε ἀσφυξία. Ὅ,τι γίνεαι ἄς γίνῃ. Εὐλογία Σταϊκοπούλου καὶ ἔλεος Κοσονάκου ἄς ἔλθῃ ἐφ' ὕμῃς.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Παρασκευῇ, 8 Ὀκτωβρίου.

Ἀντὶ μ' ἀργοπερπάτημα, σὰν ἄλλοτε, χελῶνας, Πλακῶναι ἐφέτος μ' ἀταῦ φτερούγι καὶ χειμῶνας. Θέλει μὲν ὦρ' ἀρχήτερα 'ς τὸ θρόνον τοῦ νὰ φθάσῃ, Δὲ θέλει κάποιους φοβεροὺς τεμπέλιδες νὰ μοιάσῃ. Θαρρεῖς πῶς εἶν' ὁ φίλος μας Οὐόλσλεϋ, καὶ τρέχει τοῦ φθινοπώρου — Ἀραμπῇ νὰ μάσῃ τὰ λουριά· Προχθὲς μὲ τ' ἀστραπόβροντα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν ἔχει, Καὶ τὸν σαρώνει σήμερα μὲ τὸν τρελλοβορίαν.

* * *

Ἀλήθεια, τί τρελλοβορίας! ὀμπρέλλα ν' ἀντικρύσῃ Θεὸν νὰ τὰ βάλῃ καὶ μ' αὐτῇ, θὰ πάῃ νὰ τὴν τσακίσῃ. Κι' ἔχει καὶ σκέρτσα αὐλικοῦ· καπέλλο στὸ κεφάλι. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τ' ἀνεχθῇ, θὰ τρέξῃ νὰ τὸ βγάλῃ. Ἀπὸ τὴν πόστα ἔρχεσαι; ὁ Κύριος σ' ἀρπάζει. Τὸ γράμμ' ἀπὸ τὸ χέρι σου, νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτός· Ὡς καὶ κουλούρι' ἀπ' τὸ ταψί 'ς τὰ νέφη τὰ τινάζει, Καὶ μέσ' σὲ πόδι καὶ ἡδονικὰ γλεντάει στριμωχτός.

* * *

Ποῖος ξέρει ἐφέτος τί ζητεῖ κι' ἤρθε μὲ τόση βία! Μὴ τάχα πατριωτικὴ τὸν ἐπίασε μανία, Καὶ θέλει νῆαναι 'ς τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτο πνευγύρι; Χαρὰ 'ς αὐτοὺς τοῦ θὰ δεχθῇ 'ς τὸ μέρος των νὰ γύρῃ!

οὗς τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἀπῆλθον καὶ οἱ τρεῖς τῆς αἰθούσης εἰς τι παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ Ἀσπασία διαβιβρωσκομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας, διηρμήνευσεν ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν ἀπότομον ταύτην ἀποχώρησιν τῶν τριῶν, σκεφθεῖσα ὅτι ἀφύκτως θὰ ἐγένετο αὐστηρὰ παρατήρησις εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην διὰ τὰς ἀναφικνδὸν στενάς σχέσεις του μετὰ τῆς Κασσιανῆς· εἶχε δὲ προσηλώσει τὸ βλέμμα καὶ τείνει τὸ οὖς πρὸς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὰ σχέδια τοῦ Σωκράτους, τὰ ὅποια οὗτος τῇ ἐνεπιστεύθη ὡραίαν τινα ἐσπέραν εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία τοῦ Παραδείσου· ἐκράτει δὲ αὐτὰ ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν, διότι καὶ ὁ ἴδιος πολὺ ἐνδιεφέρετο.

— Ἰδοὺ ἡ πρότασις, ἣν ἔχω νὰ σοὶ κάμω, ὦ ἀγαθὲ Πέτρε, λέγει ὁ Σωκράτης· πεποισθῇς εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὸ σέβας, ὅπερ ἐν τῇ καλοκάγαθίᾳ σου μοὶ δεικνύεις, ἀποφασίζω μόλις σήμερον νὰ σὲ ἐκμυστηρευθῶ τολμηρὰν μού τινα ἀπόφασιν καὶ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μου.

— Λέγε, φίλε Σωκράτη, λέγε, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ τρυφερᾶς σοδαρότητος· ἐὰν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ, μετὰ μετρίστης εὐχαριστήσεως θὰ σὲ συνδράμω εἰς ὅ,τι ζητεῖς.

— Ὅχι, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ· ἀλλ' οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς θέσεώς σου θὰ συντελέσῃς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων· ἰδοὺ ἡ πρότασίς μου· θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Παν-

τοδύναμον τὴν ἄδειαν νὰ κατέλθω εἰς τὴν Γῆν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἀλκιβιάδου· γνωρίζω ὅτι οὐδεὶς πλὴν τοῦ Μονογενοῦς καὶ τοῦ ἁγίου Λαζάρου ἔτυχε τοῦ ὕψιστου τοῦτου προνομίου. Καὶ ναι μὲν ἡ Α. Μεγαλειότης ἔχει πολλὰς ὑποχρεώσεις εἰς ἐμὲ, διότι πρῶτος ἐγὼ ἐμάχην τὴν ὑπαρξίν του, διὸ καὶ ἐφρονεύθην ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν μου Ἀθηναίων, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου δὲν εἶνε καὶ γενναῖον πολὺ νὰ καταχρασθῶ τῆς εὐγνωμοσύνης του ζητῶν πράγμα, τὸ ὅποion οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα διλιονίων θνητῶν μέχρι τοῦδε ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ. Ἄλλως τε ἀκούονται μὲ ἀντήμειψεν, ὡς γνωρίζεις, φίλτατε Πέτρε, χορηγήσας με αἰωνίαν σύνταξιν ἐδῶ, καὶ τὸ χρυσοῦν τοῦτο παράσημον τοῦ Σωτῆρος· ἰδίαις χερσὶ θέσας ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Οὐχ' ἦττον τόσα παράδοξα πράγματα ἀκούω διὰ τὴν Γῆν μας, ἔνθα ἐγεννήθημεν, τοιοῦτον διαβιβρωσκον πάθος περιεργίας αἰσθάνομαι, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κάμω τὸ τολμηρὸν τοῦτο διαβήμα παρὰ τῇ ὕψιστῃ, ὅστις, πιστεύω, ἐν τῇ ἀπείρῃ ἀγαθότητι καὶ πανευσπλαγχνίᾳ του νὰ κατανεύσῃ· ἔχω ὅμως ἀνάγκην καὶ τῆς συνδρομῆς σου, διότι ἔχει μεγάλην συμπάθειαν εἰς σέ· ἀφοῦ δὲ καὶ σοὶ ἐνεπιστεύθη τὰς κλειδὰς τοῦ Παραδείσου· ἐπὶ τέλους καὶ δὲν εἶμαι μόνος· θὰ συμπεριλάβω καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς γνωρίζεις, δὲν δύναμαι νὰ ἀποχωρισθῶ. Ἄλλως τε εἶμαι καὶ γέρον, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐνός νέου εἰς τὸ μέγα τοῦτο ταξίδιον· τὸ πρᾶγμα ὅθεν βλέπεις ὅτι ἔχει μεγαλειτέ-